

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 154/2021-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených JUDr. Richardom Kovalčíkom, advokátom, Rázusova 1, Košice, proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 101/2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. augusta 2020 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 101/2018 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovatelia sa správnou žalobou podanou na krajskom súde ako opomenutí účastníci domáhali doručenia napadnutých rozhodnutí orgánu verejnej správy, a to rozhodnutí mesta Košice (ďalej len „žalovaný“) – rozhodnutie o umiestnení stavby z 28. júna 2016 a stavebné povolenie z 2. marca 2017. Konanie o podanej žalobe sťažovateľov je vedené krajským súdom pod sp. zn. 6 S 101/2018.

II.

Argumentácia sťažovateľov

3. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uvádzajú, že podaním zo 17. septembra 2018 navrhli, aby krajský súd pripustil do konania na strane žalobcov – sťažovateľov ďalšie osoby, ktoré boli tiež opomenutými účastníkmi správneho konania, avšak krajský súd o predmetnom návrhu do podania ústavnej sťažnosti nerozhodol. V ten istý deň podali aj návrh, aby krajský súd nimi podanej správnej žalobe priznal odkladný účinok, pričom rozhodnutia o ňom sa domáhali urgenciou z 5. decembra 2018. Krajský súd o návrhu sťažovateľov na priznanie odkladného účinku správnej žalobe rozhodol až 28. mája 2020 a predmetné rozhodnutie sťažovateľom doručil 22. júna 2020, t. j. takmer po dvoch rokoch po jeho podaní. Krajský súd následne až 3. júla 2020 vyzval žalovaného, aby sa vyjadril k správnej žalobe. Podľa názoru sťažovateľov „z uvedeného je nesporne zrejmé, že Krajský súd v Košiciach od podania správnej žaloby (24.08.2018) do konca mája tohto roka vo veci vôbec nekonal, následne (po takmer dvoch rokoch) rozhodol o návrhu sťažovateľov na priznanie odkladného účinku správnej žaloby a až de facto v súčasnosti vo veci začal robiť prvotné procesné úkony, t. j. doručil žalovanému správnu žalobu na vyjadrenie. Do dnešného dňa Krajský súd v Košiciach stále však ešte nerozhodol o návrhu na pristúpenie nových účastníkov do konania, resp. nenariadil ani termín prvého pojednávania. Nakoľko zo strany Krajského súdu v Košiciach len v súčasnosti dochádza k prvotným procesným úkonom v konaní (aj napriek tomu, že správna žaloba bola doručená súdu ešte v auguste 2018), právoplatné ukončenie predmetnej veci v dohľadnej dobe nie je možné určite predpokladať. Vzhľadom na skutočnosť, že od podania správnej žaloby až po súčasnosť uplynuli takmer dva roky a vec nielenže nie je ešte stále právoplatne rozhodnutá, ale do konca mája tohto roka Krajský súd v Košiciach de facto vôbec nekonal a ignoroval akékoľvek návrhy sťažovateľov a ich urgencie, sťažovatelia majú za to, že nečinnosťou a neefektívnym postupom Krajského súdu v Košiciach došlo, resp. dochádza k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, nakoľko Krajský súd v Košiciach nepostupuje vo veci ústavne konformným spôsobom... Spoukazom na vyššie uvedené majú sťažovatelia za to, že postup Krajského súdu ... je nutné považovať za neefektívny, dochádza ním k zjavným, zbytočným a ničím neodôvodneným prieťahom v konaní a v konečnom dôsledku tak aj k porušeniu zásady zákazu denegatio iustitiae (odopretie spravodlivosti).“.

4. V nadväznosti na ustálenú prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sťažovatelia konštatujú, že podanie ústavnej sťažnosti nemôže byť podmienené podaním sťažnosti na prieťahy konania predsedovi dotknutého súdu, preto neboli povinní postupovať v zmysle § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

5. S ohľadom na uvedené sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezhosť vyslovil, že krajský súd v napadnutom konaní porušil ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň požadujú, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal každému

primerané finančné zadost'učinenie v sume po 2 500 eur a priznal im aj náhradu trov právneho zastúpenia.

6. Sťažovatelia návrh na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v zásadnom odôvodnili tým, že „prežívajú stav neistoty o výsledku súdneho konania už 2 roky, čo pre nich predstavuje neprimeranú psychickú záťaž (obzvlášť, ak do dnešného dňa nebolo nariadené ešte ani prvé pojednávanie a Krajský súd v Košiciach len v súčasnosti vyzval žalovaného na vyjadrenie k správnej žalobe, resp. sťažovateľov na vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného). Keďže je právna istota jedným zo základných atribútov právneho štátu a nakoľko bola dôvera sťažovateľov v právnú istotu závažným spôsobom narušená, sťažovateľom tak vznikla morálna ujma spočívajúca v pocitoch nedôvery v súdny systém a jeho účinnosť.“.

7. Ústavná sťažnosť bola sťažovateľmi doplnená podaním zo 16. decembra 2020 doručeným ústavnému súdu 17. decembra 2020, ktorým oznámili, že im bolo doručené uznesenie krajského súdu z 24. septembra 2020, ktorým bolo napadnuté konanie zastavené z dôvodu uplynutia trojročnej prekluzívnej lehoty od vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného. Keďže podľa ich názoru od vydania napadnutých rozhodnutí žalovaného do podania žaloby sťažovateľov na súde trojročná lehota preukázateľne neuplynula, t. j. žalobu podali na súde riadne a včas pred jej uplynutím, sťažovatelia podali proti predmetnému uzneseniu kasačnú sťažnosť. Vychádzajúc z uvedeného, sa sťažovatelia domnievajú, že „ak by aj kasačný súd rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zrušil a vrátil ho späť na ďalšie konanie, je viac ako pravdepodobné, že Krajský súd v Košiciach konanie opäť zastaví bez rozhodnutia vo veci samej, a to z dôvodu nesplnenia podmienky neuplynutia viac ako troch rokov od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, ustanovenej v § 179 ods. 1 Správneho súdneho poriadku. V dôsledku prietahov v konaní spôsobených Krajským súdom v Košiciach tak došlo k tomu, že aj napriek riadne a včas podanému návrhu (žalobe) na prejednanie veci na súde, o žalobe sťažovateľov (vo veci samej) už súd v konečnom dôsledku rozhodovať nebude môcť. Tento stav je nezvratný a nenapraviteľný, nakoľko právny poriadok SR iný prostriedok nápravy porušených práv sťažovateľov nepozná. V príčinnej súvislosti s porušením práva sťažovateľov na konanie bez prietahov tak došlo preukázateľne aj k porušeniu (zmareniu) práva sťažovateľov na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), nakoľko konaním, resp. nečinnosťou Krajského súdu v Košiciach bolo evidentne zamedzené, resp. znemožnené, aby sa vec sťažovateľov riadne prerokovala a vo veci samej sa aj rozhodlo.“. Vzhľadom na túto argumentáciu sťažovatelia rozšírili petit ústavnej sťažnosti a požadujú, aby ústavný súd taktiež rozhodol, že „konaním Krajského súdu... došlo taktiež k porušeniu základného práva sťažovateľov na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov o porušení ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní

o nimi podanej žalobe ako opomenutými účastníkmi domáhajúcimi sa doručenia napadnutých rozhodnutí žalovaného (orgánu verejnej správy).

9. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru EŠLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť [napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08] a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní:

10. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 225/05). Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

11. Pre účely predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti si ústavný súd prípisom z 23. februára 2021 vyžiadal súdny spis, z obsahu ktorého vyplýva nasledujúca chronológia procesných úkonov uskutočnených v rámci súdneho konania od podania správnej žaloby:

- 24. augusta 2018 bola krajskému súdu doručená správna žaloba opomenutých účastníkov (sťažovateľov) v zmysle § 179 Správneho súdneho poriadku s prílohami; vec bola pridelená zákonnej sudkyňi JUDr. Eve Baranovej,
- 17. septembra 2018 zaplatili sťažovatelia súdny poplatok zo správnej žaloby,
- 18. septembra 2018 doručoval krajský súd žalovanému žalobu a vyzval ho na vyjadrenie sa a predloženie administratívneho spisu (výzva zo 6. septembra 2018 doručená 18. septembra 2018),
- 18. septembra 2018 vypracoval krajský súd výzvu, ktorou sťažovateľov vyzval na predloženie originálu plnomocenstva na ich zastupovanie v súdnom konaní,
- 18. septembra 2018 vyhotovil krajský súd uznesenie, ktorým vrátil sťažovateľom časť zaplateného súdneho poplatku (doručené 24. septembra 2018),
- 19. septembra 2018 doručili sťažovatelia krajskému súdu návrh na pripustenie ďalších podielových spoluvlastníkov nehnuteľností do konania na strane žalobcov s prílohami,
- 20. septembra 2018 bol krajskému súdu doručený návrh sťažovateľov na priznanie odkladného účinku správnej žalobe,
- 25. septembra 2018 doložili sťažovatelia krajskému súdu plnomocenstvá, na ktoré boli vyzvaní výzvou súdu z 18. septembra 2018,
- 28. septembra 2018 krajský súd vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k návrhu sťažovateľov na priznanie odkladného účinku správnej žalobe (výzva doručená 3. októbra 2018),
- 8. októbra 2018 oznámil žalovaný súdu, že nemôže predložiť administratívny spis, pretože bol vyžiadaný Okresnou prokuratúrou Košice II (ďalej len „okresná prokuratúra“) a následne jej zaslaný,

- 31. októbra 2018 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného k návrhu sťažovateľov na priznanie odkladného účinku správnej žalobe,
- 2. novembra 2018 bol doručený súdu návrh [REDAKOVANÉ] na jeho pribratie do konania ako účastníka,
- 7. novembra 2018 vyzval súd žalovaného na oznámenie, či a akým spôsobom vybavil podnet prokurátor – potrebné pre posúdenie, či nie sú dané podmienky pre prerušenie konania, resp. pre opätovné vyžiadanie administratívneho spisu (výzva doručená 8. novembra 2018),
- 7. novembra 2018 vyzval súd sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby,
- 12. novembra 2018 zaplatili sťažovatelia súdny poplatok,
- 22. novembra 2018 žalovaný oznámil súdu, že nemá informáciu, akým spôsobom bol vybavený podnet o preskúmanie rozhodnutia okresným prokurátorom,
- 30. novembra 2018 vyzval súd okresnú prokuratúru, aby oznámila, či a ako vybavili podnet, resp. či bol administratívny spis vrátený žalovanému,
- 10. decembra 2018 doručili sťažovatelia súdu urgenciu rozhodnutia o ich návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe,
- 10. decembra 2018 oznámila okresná prokuratúra, že podnety sťažovateľov boli odložené a administratívny spis žalovaného sa nachádza na Krajskej prokuratúre v Košiciach,
- 20. decembra 2018 oznámila Krajská prokuratúra v Košiciach, že opakované podnety sťažovateľov boli ako nedôvodné odložené a administratívny spis žalovaného bol vrátený stavebnému úradu, pracovisku Košice-Juh pre prípadné vyjadrenie sa k podanej žalobe,
- 26. februára 2019 vyzval súd žalovaného na predloženie administratívneho spisu spolu s vyjadrením sa k podanej žalobe (výzva odoslaná a doručená 6. marca 2019),
- 25. marca 2019 predložil žalovaný krajskému súdu kompletný administratívny spis,
- 14. júna 2019 doručila Krajská prokuratúra v Košiciach krajskému súdu elektronicky žiadosť o nazretie do administratívneho spisu a v tento deň doň aj nazrela,
- 15. apríla 2020 bol súdny spis pridelený do oddelenia správnej agendy senátnej,
- 28. mája 2020 krajský súd na neverejnom zasadnutí vydal uznesenie, ktorým priznal správnej žalobe odkladný účinok (právoplatné 22. júna 2020),
- 2. júla 2020 doručoval krajský súd žalovanému opätovne správnu žalobu na vyjadrenie sa v lehote 15 dní (doručené 3. júla 2020),
- 15. júla 2020 požiadal žalovaný o predĺženie lehoty na vyjadrenie z dôvodu potreby kooperácie dvoch nezávislých útvarov žalovaného, ako aj z dôvodu personálnych zmien a právnej zložitosti predmetných správnych konaní,
- 29. júla 2020 doručil žalovaný súdu vyjadrenia k správnej žalobe,
- 30. júla 2020 zaslal krajský súd vyjadrenia žalovaného sťažovateľom na vyjadrenie sa v lehote 15 dní (doručené 14. augusta 2020),

- 27. augusta 2020 doručili sťažovatelia vyjadrenie (z 24. augusta 2020) k vyjadreniu žalovaného,
- 27. augusta 2020 bolo vyjadrenie sťažovateľov z 24. augusta 2020 doručované žalovanému na vyjadrenie v lehote 10 dní (doručené 28. augusta 2020),
- 7. a 9. septembra 2020 doručil žalovaný svoje vyjadrenia k podaniu sťažovateľov,
- 24. septembra 2020 krajský súd na neverejnom zasadnutí vydal uznesenie, ktorým konanie zastavil (odoslal ho 22. októbra 2020, právoplatné 6. novembra 2020),
- 3. decembra 2020 bola krajskému súdu doručená kasačná sťažnosť sťažovateľov,
- 10. decembra 2020 vyzval súd sťažovateľov na predloženie plnomocenstva udeleného advokátovi na zastupovanie (doručené 18. decembra 2020),
- 22. decembra 2020 predložili sťažovatelia súdu plnomocenstvá,
- 4. januára 2021 krajský súd vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku za konanie o kasačnej sťažnosti (doručené 19. januára 2021),
- 26. januára 2021 sťažovatelia zaplatili súdny poplatok,
- 8. februára 2021 zaslal krajský súd žalovanému kasačnú sťažnosť na vyjadrenie sa v lehote 15 dní (doručené 12. februára 2021),
- 23. februára 2021 doručil žalovaný súdu vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti,
- 24. februára 2021 zaslal krajský súd sťažovateľom na vedomie vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti.

12. Ústavný súd vo vzťahu k sťažovateľmi namietanému porušeniu ich práv postupom krajského súdu v napadnutom konaní v prvom rade poukazuje na svoj už opakovane judikovaný právny názor, že k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov môže dôjsť aj vtedy, ak konanie trvá (globálne) neprimerane dlhú dobu, a to bez ohľadu na to, či v posudzovanom prípade boli zaznamenané prietahy spôsobené postupom súdu. Inými slovami, k porušeniu uvedeného práva môže dôjsť aj vtedy, ak nedošlo v konaní k prietahom, a naopak, i keď k prietahom v konaní došlo, nemusí vždy ísť o porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej dobe, ak konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné uzavretie konania spravidla očakávať (pozri k tomu rozhodnutia ESLP vo veciach *Libanský v. Česká republika* alebo *Králiček v. Česká republika*, obdobne I. ÚS 418/2014, tiež napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04). Pritom ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

13. Vychádzajúc z ústavnej sťažnosti sťažovateľov, ako aj z pripojeného spisu krajského súdu pri príprave predbežného prerokovania, možno konštatovať, že krajský súd v napadnutom konaní postupoval od doručenia žaloby sťažovateľov (24. august 2018) až do predloženia kompletného administratívneho spisu žalovaným (25. marec 2019) plynule, bez prietahov. Následne bol krajský súd v napadnutom konaní niekoľko mesiacov do mája 2020 nečinný. Od mája 2020 až dosiaľ (do rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti) bol postup krajského súdu opäť

plynulý. Zároveň v tomto období krajský súd vo veci rozhodol, keď konanie zastavil uznesením z 24. septembra 2020 právoplatným 6. novembra 2020.

14. Krajskému súdu treba vytknúť, že v napadnutom konaní nepostupoval v súlade s požiadavkou na postup súdu bez zbytočných prietáhov, keď bol vo veci skoro rok prakticky nečinný. Avšak doba trvania konania pred krajským súdom podľa názoru ústavného súdu *prima facie* nevybočuje z medzí ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti v takej miere, na základe ktorej by bolo možné konštatovať porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva sťažovateľov na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na rozhodovaciú prax a judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

16. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáchoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014).

17. Pri rozhodovaní ústavný súd vychádzal aj z charakteru napadnutého konania, kde úlohou správneho súdu je preskúmať či žalobcom (sťažovateľom) patrí postavenie opomenutého účastníka a či od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy neuplynuli viac ako tri roky. Opodstatnenosť vydávania sa žalobcu za opomenutého účastníka zisťuje správny súd preskúmaním príslušného administratívneho spisu, čo môže byť náročné vzhľadom na jeho rozsiahlosť a špecifickosť. Zároveň je potrebné podotknúť, že skutočnosť, že v posudzovanej veci nedošlo k nariadeniu pojednávania, resp. k iným úkonom viditeľným z pohľadu sťažovateľov, ešte sama osebe nemusí znamenať, že správny súd bol vo veci nečinný.

18. Ústavný súd po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska predmetu konania, správania sťažovateľov a postupu krajského súdu, zohľadňujúc celkovú dĺžku konania, konštatuje, že postup krajského súdu v napadnutom konaní (dosiaľ) nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, na základe ktorých by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru, že postupom krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva sťažovateľov na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľov pri jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní:

20. Podľa sťažovateľov k porušeniu ich práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy došlo „v príčinnej súvislosti s porušením práva sťažovateľov na konanie bez prietahov... nakoľko konaním, resp. nečinnosťou Krajského súdu v Košiciach bolo evidentne zamedzené, resp. znemožnené, aby sa vec sťažovateľov riadne prerokovala a vo veci samej sa aj rozhodlo“.

21. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd konštatuje, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť, plynulosť a efektívnosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07).

22. Ústavný súd, vychádzajúc zo samotnej ústavnej sťažnosti, jej príloh a predloženého spisu krajského súdu, konštatoval, že v danom prípade nezistil nedostatky v doterajšom postupe krajského súdu v napadnutom konaní, na základe ktorých by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti, a teda aj o vyslovení porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy po prípadnom prijatí tejto časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

23. Nie je možné súhlasiť s tvrdením sťažovateľov, že stav, v akom sa napadnuté konanie nachádza, je „nezvratný a nenapraviteľný, nakoľko právny poriadok SR iný prostriedok nápravy porušených práv sťažovateľov nepozná“. Sťažovatelia mali v rámci správneho súdnictva na ochranu označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vo vzťahu k uzneseniu o zastavení konania krajským súdom k dispozícii opravný prostriedok – kasačnú sťažnosť, ktorý aj využili, a rozhodovať o ňom bude kasačný súd. Je rozporné tvrdenie sťažovateľov v doplňujúcom podaní (bod 7 tohto odôvodnenia), že aj v prípade zrušenia rozhodnutia krajského súdu kasačným súdom bude výsledok konania rovnaký, pretože sťažovatelia akoby tým popierali zmysel a účel nimi podanej kasačnej sťažnosti (pre prípad jej úspechu).

24. Nad rámec záverov podstatných pre rozhodnutie v tejto veci, pokiaľ si sťažovatelia ústavnou sťažnosťou vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy mienia vytvoriť predpolie pre uplatňovanie deliktuálne (nerozhodnutím do určitého momentu) generovaných nárokov (pre prípad, že ich kasačná sťažnosť nebude úspešná), také ich zameranie na predmet konania aktuálne podanej ústavnej sťažnosti je nesprávne. Ústavný súd totiž nemôže prejedukovať výsledok rozhodnutia kasačného súdu vo vzťahu k ním riešeným otázkam a mimo kritérií prietahovosti popísaných v predchádzajúcom obsahu tohto odôvodnenia zabezpečiť ďalšiu pozíciu sťažovateľov pre prípad ich neúspechu v konaní o kasačnej sťažnosti (v takom prípade by sťažovatelia museli zvažovať svoj postup práve vzhľadom na odobrenie rozhodnutia krajského súdu kasačným súdom).

25. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti odmietol, a to podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2021

Libor DULÁ
predseda senátu